

Efter at *H. C. Hansen* (S) som ordfører for forespørgerne i få ord havde begrundet forespørgslen og *Aksel Larsen* (DK) ligeledes havde haft ordet angående den ovenfor under nr. 5 omtalte forespørgsel, der samtidig var til behandling, gav *udenrigsministeren* en udførlig redegørelse for forhandlingerne i De Forenede Nationer samt for Atlantpagtrådets drøftelser i Rom og udtalte derefter bl. a.:

„Regeringen er af den opfattelse, at Danmarks beredskab må øges, at der må træffes en række foranstaltninger, som virkelig sikrer, at vi er i stand til at tage det første stød, hvis vi skulle blive angrebet, og holde ud, til der kommer hjælp fra vore allierede. Regeringen er nået til denne opfattelse efter drøftelser med de andre Atlantmagter, der alle hver for sig er i færd med at tage tilsvarende skridt. Baggrunden herfor er naturligvis Atlantmagternes samlede vurdering af Vestens militære situation. Der er ikke tale om en pludseligt opstået krise, vi handler ikke i panik. Men efter at repræsentanter for Atlantmagterne på de seneste konferencer indenfor NATO har haft lejlighed til at foretage en gennemgribende undersøgelse af den situation, der foreligger i verden i dag, og af det resultat, de hittidige forsvarsbestræbelser har medført, har det vist sig, at visse af de oprindelige planer bør revideres, for at indsatsen kan blive så effektiv som muligt, og for at Atlantpagten kan nå sit mål.

De foranstaltninger, som tænkes gennemført for Danmarks vedkommende, besluttes af de danske forfatningsmæssige myndigheder, og de er i Danmarks interesse. Vi handler i forståelse med vore allierede, og vi koordinerer vor indsats, således at den størst mulige effektivitet, set udfra en helhedsbetragtning, kan blive tilvejebragt, og således at de enkelte landes bestræbelser kommer i et rimeligt forhold til de andres.

Det arbejde for den nærmeste fremtid, som vi planlægger i disse dage, må ses på baggrund af, hvad der allerede er udrettet i de knap tre år, der er gået, siden Atlantpagten blev underskrevet. Få internationale organisationer kan opvise så store resultater på så kort tid som NATO. Ikke alene er organisationen blevet udbygget og tilpasset til de praktiske krav, der stilles til den; men på det politiske, det økonomiske og det militære område er der nået betydningsfulde resultater. Politisk er man nået et betydeligt stykke hen mod virkeliggørelsen af det atlantiske fællesskab, det omfattende og gensidigt frugtbringende samarbejde mellem Vestens frie nationer, som er pagtens andet formål ved siden af det umiddelbare: at skabe sikkerhed imod angreb.“

Finansministeren omtalte derpå nærmere forhandlingerne i den 12 mands komité under Atlantpagtorganisationen, som man besluttede at nedsætte under Det atlantiske Råds forhandlinger i september 1951, og hvori han havde deltaget.